

[Landbrugsministeren.]

kræve saa høj en Afgift, at man har ubegrænsede Pengemidler til Raadighed — som sagt Betingelsen for at man kan imødekomme Anmodningen om at give en Bundpris for de Kreaturer, der destrueres, maa være en Begrænsning af Produktionen.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde, at Forslagene bliver ringere, jo flere der kommer fra min Side, og til Bevis herfor anførte han Bestemmelsen i § 2 om, at der skal stilles et Beløb af 2 Mill. Kr. til Raadighed til Fordeling af Oksekød til arbejdsløse af de Penge, der indkommer ved Slagteafgiften. Jeg skal hertil sige, at det er ikke for mig afgørende, hvor man faar de Penge fra. Kan man skaffe Pengene paa anden Maade, har jeg ikke noget imod det, men det ærede Medlem skylder mig at komme med et Forslag om en bedre Ordning, hvorved man kan skaffe Pengene frem, saaledes at Maalet naas, for jeg maa sige, at det forekommer mig, at det vilde være ikke alene urimeligt, men ogsaa uklogt, om man ikke, naar man skal gaa over til Destruktion, i Forvejen sikrer sig Afsætning for alt det Kød, der kan spises her i Landet. Der er jo nemlig ingen Tvivl om, at jo længere vi lever under de Bestemmelser, der her er Tale om, jo højere bliver Priserne paa Kød, og jo vanskeligere bliver det selvfølgelig for dem, der har det allerdaarligst, at skaffe sig Oksekød. Derfor maa man være klar over, at det bliver noget vanskeligt at opretholde Forbruget af Kød, hvis man ikke sikrer den fattigste Del af Befolkningen Kødet til en rimelig Pris, eller, naar der er Tale om arbejdsløse og lignende, ganske gratis. Det er jo ogsaa i Kødproducenternes Interesse, at man opretholder Forbruget i saa stor Udstrækning som muligt, ellers vil det være vanskeligt at opnaa det Formaal, man har ved at destruere, at faa Priserne hævet.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger udtalte, at jeg havde ikke taget noget Hensyn til Landbokommissionens Indstilling, idet jeg ikke havde taget Hensyn til det Forslag, som den havde stillet om, at man skulde give Tilskud efter bestemte Regler til de kødproducerende Egne. Det er ikke rigtigt, en Bestemmelse herom er indsat i allerførste Stykke af § 1. At den ikke er formet saaledes, som det var foreslaaet af Landbokommissionen, skyldes ingenlunde, at jeg ikke anser dette for at være Hovedformaalet, lige saavel som Landbokommissionen gør det, tværtimod. Det ærede Medlem ved meget vel, at jeg ikke alene nu i September, hvor vi drøftede Spørgsmaalet, men allerede

i Foraaret har givet Udtryk for, at jeg mener, man bør støtte de kvægproducerende Egne paa dette Omraade, og jeg gør det, selv om det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen siger, at det er uklogt at opretholde en Produktion, som er urentabel. Det ærede Medlem ved nemlig ikke det fjerneste om, hvorledes det stiller sig i Løbet af et halvt Aar eller et helt Aar, eller maaske om nogle Maaneder. Ingen ved, om ikke Kødproduktionen bliver det allermest lønnende. Vi har i de sidste Aar set saadanne Svingninger i Konjunkturerne for Landbrugsproduktionen i op- og nedadgaende Retning, at vi ikke kan vide, hvorledes det vil gaa med denne Produktion, og derfor siger jeg, at naar der er Vanskeligheder ved Afsætningen af vor Produktion paa alle mulige Omraader, er det uklogt ikke at støtte en Produktion, som dog har haft nogen Betydning for Landbruget gennem mange Aar, men som nu for Øjeblikket er udsat for de største Vanskeligheder. Vi ved jo ikke paa nogen Maade, hvorledes det vil gaa i Fremtiden, og for ingen af de andre Produktionsgrene er der ubegrænsede Muligheder for Afsætningen.

Jeg mener altsaa absolut, at det er et Hovedformaal at støtte de kvægproducerende Egne, men naar jeg ikke har affattet Lovforslaget paa dette Punkt saaledes, som Landbokommissionen har foreslaaet, saa ved det ærede Medlem Hr. Fibiger ogsaa meget vel hvorfor, nemlig fordi jeg anser Landbokommissionens Affattelse for at være for kostbar. At nedsætte et Tremandsudvalg til at berejse samtlige Markeder og klassificere Dyrene anser jeg for at være for kostbar en Ordning, og jeg kan sige det ærede Medlem, at det samme mener Landbrugsministeriets Kødreguleringsudvalg, altsaa de Mennesker, som har haft med Administrationen af Loven at gøre i den Tid, vi har haft den. Jeg kan ikke tænke mig, at det for det ærede Medlem er det vigtigste i dette Spørgsmaal at faa Administrationen gjort saa dyr som muligt. Jeg har ikke noget imod, at man gaar den Vej, hvis man ikke kan finde nogen billigere, men jeg vilde anse det for urimeligt, at fastsætte i Loven, at det skal gaa efter bestemte Regler, naar man har den Tro, ikke alene i Ministeriet, men ogsaa i det Udvalg, som har administreret den gældende Lov, at det vil blive for kostbar en Ordning. Jeg vil derfor mene, at det vil være rigtigt, at Loven bliver affattet saaledes, at man kan bruge den Form for Administration, som viser sig at være den billigste.

Det er altsaa urigtigt, at jeg paa nogen Maade har forringet Mulighederne for at